

Ko hodiš,
pojni zmeraj do konca.
Spomladni do rožne cvetice,
jeseni do polne police,
pozimi do snežne kraljice,
v knjigi do zadnje vrstice,
v življenju do prave resnice,
v sebi do rdečice čez eno in drugo lice
A če ne prideš ne prvič, ne drugič
do krova in pravega kova
poskusi: vnovič
in zopet
in znova.

(Tone Pavček)

UVODNIK DIREKTOR SREČKO MLAČNIK

Čeprav še staro leto ni čisto odšlo, je tu že novo. Tu so novi načrti, nove želje in čas za ovrednotenje minulega.

Leto 2005 je bilo v Koroškem domu starostnikov živahno in pestro.

Nekaj tega, kar se je dogajalo in dogajalo se je veliko, je predstavljeno tudi v tej številki našega časopisa.

Predvsem smo veseli vsega novega. Obnovili smo kopalnice, tako da so vse v hiši nove.

Obnovili smo vsa okna. Obnovili smo še nekaj sob; upamo, da bomo čez nekaj let lahko rekli: vse so nove.

Novost je tudi način sodelovanja s koroškimi občinami, ki so predstavljena v tej številki, ki jo je prijazno omogočila občina Mežica: Hvala. Tudi v letošnjem letu imamo načrte. Nadaljevati želimo obnoviti hiše. Radi bi aktivno posegli v celovito skrb za starejše z novimi načini dela. Želeli bi ustvariti tako mrežo dejavnosti, ki bi vsakomur omogočala, da uresniči svoje želje.

Okrepili bomo sodelovanje s sosedji, občinami in posamezniki na partnerski osnovi.

Ohranjali bomo doseženo.

Ko delamo načrte za prihodnost in ko ocenujemo preteklo, se pogosto spomnim besed svoje »bice«. Ta je pogosto govorila: «Ja, pomembno je, da se iz izkušenj kaj naučimo. Pomembno

je, da razmišljamo o tem, kaj in koliko lahko storimo. A najpomembnejše je, da vsak dan storimo kaj dobrega. In za dobro ni treba veliko, včasih zadostuje že iskren : Dober dan.« Naj bo to v pozdrav novi številki Našega doma.

**JANEZ PRAPER
ŽUPAN OBČINE MEŽICA**

Spoštovani stanovalci Doma v Čmečah, cenjeni člani kolektiva

Spomin še seže v čas, ko je imel Dravograd v stavbi, kjer je danes Dom obrtnikov, ubožno hišo.

To hišo omenjam le zato, ker je s pričetkom delovanje vašega Doma tudi Koroška pričela pisati sodobno zgodovino domskega varstva starejših oseb; varstva, ki je v lepih, svetlih in toplih sobah s prelepimi skupnimi in pomožnimi prostori ob strokovnem in zavzetem delu celotnega kolektiva stanovalcem nudil pogosto celo več, kot so imeli dотlej doma.

Številne zgodbe in usode prinašajo stanovalci v to okolje, številne zgodbe in usode nastajajo tukaj.

Dom ima svoj utrip in svojo dušo, skupaj z domom so rasla in se razvijala nova spoznanja, kako v jeseni življenja človeku ponuditi toplino in pomoč, neprecenljive so vaše izkušnje in spoznanja, ki so pomagala pri gradnji našega naslednjega doma starostnikov Na Fari na Prevaljah, svojo pomoč ponuja Slovenj Gradec, trudijo se tudi v Radljah. Institucionalno varstvo starejših oseb je deležno posebne pozornosti in zadovoljen sem, da tudi naša občina pri tem aktivno sodeluje.

Zagotovo bi bilo življenje in bivanje v Domu prikrajšano za številne bogate in lepe dogodke in za številne aktivnosti, če bi počeli le to, kar vam nalagajo normativi in predpisi.

Zavzetost vodstva in pomoč ostalih članov kolektiva pa daje temu okolju poseben pečat. S pripravo različnih prireditev, praznovanj in gostovanj skrbi, da se venomer kaj dogaja; če ni prireditev, so razstave in druge aktivnosti, skratka idej in pobud je v

izobilju in prav to je razlika med običajnim domom in Koroškim domom starostnikov v Črnečah.

Nekaj vaših stanovalcev je tudi iz Mežice, zato radi prihajamo med vas. Sam prihajam redkeje, to sicer ni lepo in prav, zato pa so tukaj pogosteje naši pevci, pevke, upokojenci, sorodniki, znanci in prijatelji, ki pridejo, da vam povedo kako je doma, kaj je novega, kako se imamo, da vam sporočimo, da na vas nismo pozabili.

Prepričan sem, da bo tudi današnje srečanje lep dogodek, da vam bo prijetno in lepo in da boste lažje dočakali, da se spet srečamo.

Lep pozdrav!

PODOBE KRAJA

Nadmorska višina 491m. 31.XII.2000 4014 prebivalcev. Urbanizirano naselje, od leta 1983 mesto, je imensko in zemljepisno središče Mežiške doline. Leži ob sotočju reke Meže s potokom Šumcem, kjer se dolina prvič od izvira reke Meže razširi v plano kotlinivo. Na jugovzhodni in južni strani jo obdajajo apniško dolomitni vrhovi Volinjaka (886m), Jankovca (1231m), Velikega vrha (1166 m) in Gorne (1187 m). Med slednjima pa se dviguje gora Peca (2126 m). Svet se na zahodu in severu v oblih skrilavih hribih Brusniji in Hamunovem vrhu na Lomu (765 m) močno zniža. V Mežici se končuje gorska veriga Karavank in pokrajina prehaja od tod navzdol v nižji svet pohorskega Podravja. Zato tukaj najdemo ugodne nižinske prehode na avstrijsko stran, kot sta meddržavni mejni prehod Mežica-Reht (2 km) in mednarodna prehoda Holmec (8 km) ter Vič pri Dravogradu (24 km).

Po cestah je Mežica oddaljena od Ljubljane 138 km – prek Avstrije in Jezerskega le 109 km, od Celovca 59 km, od Maribora 82 km in od Celja 76 km.

Mežica je že dolgo središče svinčeve rudarske dejavnosti, tega v podobi kraja na prvi pogled ni mogoče ugotoviti. V okoliške hribe

vzpenjajoči se travniki in bujni gozdovi, za katerimi se vijejo slemenja planinskih vršacev, ustvarjajo prej videz mirnega stanovanjskega naselja in manjšega alpskega turističnega središča. Tudi v samem kraju in ob njegovi glavnih prometnic je obilo zelenic, okrasnega grmičevja in drevja, ki daje Mežici podobo enega najbolj zelenih slovenskih mest. Posebno vrednotno je kraju poklonila narava z alpsko kuliso gore Pece, kraljestvom kralja Matjaža. Prvotno naselje se je od tu navzdol oblikovalo okoli današnjega Trga svobode in mimo njega navzgor ob potoku Šumcu ter cesti čez prelaz Reht proti Pliberku in Podjuni. Mežica se je od tu navzdol, na ravnino ob Meži, začela pomikati šele okoli l. 1900, ko je vpliv rudnika začel segati tudi v urbane kraje Mežico, Žerjav in Črno. Svinčevi revirji so bili namreč prvotno raztreseni po širnem področju zgornje doline, segali so celo visoko v pobočja Pece. Rudarji so prebivali v bližini svojih rudišč.

O kraju

Občina Mežica leži v osrednjem delu Mežiške doline. Po površini (2720 ha) sodi med manjše slovenske občine. 31.XII 2000 je bilo preštetih 4014 prebivalcev. Na SV strani meji na občino Prevalje, na JV in J strani na občino Črna na Koroškem. Zahodno soseččino onstran meje z republiko Avstrijo pa tvorita občini Feistritz (Bistrica) in Bleiburg (Pliberk). V sestav občine spadajo osrednji kraj Mežica in okoliška naselja ter zaselki s kmetijami: Breg, Lom, Onkraj Meže, Plat in Podkraj pri Mežici.

Mežica skozi čas

Prvi znani pisani vir, ki omenja Mežico, je darilna listina oglejskega patriarha Peregrina I. iz leta 1154, ko je dodelil kapelo-cerkvico sv Jakoba v Mežici samostanu v Dobrli vasi. V latinskem zapisu je navedena kot Mise. Ime so privzeli tudi poznejši pisarji fevdalnih gospusk in iz njega je nastala nemška oblika imena Mežica – Miess.

Okoliš Mežice je vse do zemljije odveze leta 1848 pripadal gospodstvu graščine v Pliberku. V 10. stoletju nastali Vojvodini koroški spada Podjuna z Mežiško dolino v

podjunske grofije, katere del je tudi gospodstvo Pliberk. Leta 1239 je imel v Pliberku svoj sedež vovberški grof Vilijem II. Ko je leta 1322 rod Vovbržanov izumrl, pride Pliberk v last grofov Pfannenberških, kasneje pa Auffensteinov. Ti so morali l. 1361 vrniti gospodstvo Pliberk deželnemu knezu in leta 1368 postane last Habsburžanov. Od njih so ga leta 1601 kupili grofje Thurni.

Vse do ustanovitve fužin in razmaha svinčevega rudnika v 2. polovici 18. stoletja je Mežica, odmaknjena od tedanjih pomembnejših poti, majhna, zatišna vasica. Okoliš z le nekaj nad 50. kmetijami in bajtami je bil prešibak, da bi tu moglo nastati pomembnejše tržno naselje.

Glede farne pripadnosti je Mežica sprva podružnica prafare Šmihel pri Pliberku, nato pliberškega cerkvenega okrožja. Vmes se l. 1498 omenja tudi vikariat, ki pa je nedvomno v času protestantizma propadel. Dovoljenje za ustanovitev samostojne fare je izdano leta 1779. Prvotna cerkvica je bila dvakrat povečana. L. 1840 so podrli in naslednje leto na istem mestu zgradili novo cerkveno stavbo.

Turški vpadi na Koroško se očitno tudi Mežice niso izognili. O tem priča legenda o grofu Štalekarju, ki da je, v zahvalo čudežni rešitvi iz obleganega gradu postavil cerkev sv. Lenarta na bližnjem Platu. Na tegobe in upanja tistih časov, bojnih spopadov s Turki, kmečkih uporov in drugih nadlog, spominja tudi legenda o Kralju Matjažu, ki s svojo vojsko spi v gori Peci in čaka, da bo vstal in odrešil slovensko ljudstvo. Konec 17. stoletja in v začetku 18. stoletja je na Koroškem razsajala huda kuga, ki tudi Mežici ni prizanesla. Nanjo spominja več znamenj in tudi križ nad nekdanjo votlinico na cesti proti črni, kjer se je kuga ustavila.

Ob ustanovitvi novega upravnega sistema v stari Avstro-Ogrski državi je l. 1850 tudi v Mežici ustanovljena, skupaj z drugimi, občina. Prvi šolski pouk, nedeljska šola v župnišču, je osnovana l. 1818. Prvo samostojno šolsko poslopje je zgrajeno leta 1877. V l. 1926 zgrajenem novem, velikem šolskem poslopju, najde prostor, poleg osnovne šole še: istega leta ustanovljena meščanska šola, ki je v letih 1945 – 1955 poslovala kot nižja gimnazija. Od l. 1942 do l. 1990 deluje – s krajšimi prekinjtvami – tudi poklicna rudarska šola. Pošta je v Mežici ustanovljena l. 1875, orožniška postaja pa koncem 19. stoletja.

Sodelovanje z institucijami in organizacijami v občinah Mežiške, Dravske in Mislinjske doline Marjana Kamnik

Koroški dom starostnikov poleg osnovne dejavnosti ponuja možnost izbora različnih dejavnosti z namenom kvalitetnega bivanja.

Že vrsto let letno ponujamo več kot sedemdeset različnih dogodkov v sodelovanju in organizaciji institucij in organizacij različnih občin (vrtcev, šol, srednjih šol, obeh gimnazij, kulturnih društev, društev upokojencev, društev invalidov, Karitasa, Rdečega križa, Univerze za tretje življenjsko obdobje, Ljudske univerze...).

Nekatera so že tradicionalna.

Tak način sodelovanja potrjuje naša prizadevanja zagotavljanja kakovostnega bivanja.

Če izhajamo iz dejstva, da nihče ne bi bival v domu, če ne bi bilo potrebno, oziroma če ne bi nastopila neka situacija v njihovem življenju, ki je povzročila spremembo v načinu življenja – »prelom«,

je življenje po tej spremembi nizanje stisk, možnost namestitve v dom pa ena izmed njih. Zato je nujno, da ponujamo človeški odnos in kvalitetne dejavnosti, ki jih bo stanovalec sam izbral.

Večini stanovalcev se je zgodil »prelom zaradi neke izgube (zdravja, partnerja, stanovanja...).

Z vselitvijo v dom veliko stanovalcev izgubi stik s primarnim okoljem, svojo socialno mrežo, ki nastalo travmo še stopnjuje.

Sorodniki so v teh primerih vez s primarnim stanovalčevim okoljem, vendar je stiska ob namestitvi stanovalca tudi stiska sorodnika, ki pa je pogosto ne razume.

Pogosti očitki: »Saj bi lahko... Pa toliko je naredil za njih...Zdaj je pa odveč...« so bremena za sorodnike, ki jo omili le zadovoljstvo stanovalca z bivanjem v domu.

Za to zadovoljstvo pa je pogosto potreben velik napor in trdo delo vseh vključenih, ki je večkrat neviden in ne povedan.

Nekdo, ki ni doživel te izkušnje, težko ali pa sploh ne more razumeti teže tega bremena.

Zaposleni v Koroškem domu starostnikov imamo izkušnje in znanja, zato z različnimi pristopi poskušamo premagovati nastale stiske.

Razmišljamo o novih pristopih in dejavnostih, s katerim nadgrajujemo obstoječe v smislu in v smeri dobrih medčloveških odnosov.

Nov pristop, nova dejavnost oziroma nov način delovanja je **projektno sodelovanje z institucijami in organizacijami v občinah Mežiške, Dravske in Mislinjske doline.**

Po manjši raziskavi, ki smo jo opravili v novembру in decembru, smo ugotovili, da so vse občine, s katerimi smo kontaktirali, po izjavah županov pripravljene sodelovati v načrtovani dejavnosti.

Glede na to, da v našem domu živijo stanovalci iz vseh občin, smo tak odziv tudi pričakovali; pričakovali pa smo ga tudi zato, ker župani in drugi predstavniki občin že tako skozi vse leto na različne načine izkazujejo skrb in podporo svojim občanom.

Predlagan projekt je torej samo dodatek k že ustaljeni ponudbi dejavnosti za kvalitetno bivanje in jo vsi udeleženi: stanovalci, sorodniki in predstavniki občin pričakujejo.

Sodelovanje oziroma povezovanje bo potekalo tako, da se bodo v program vključevale vse zainteresirane institucije in organizacije v občini.

Za tiste, ki bodo želeli spoznati metode dela in način življenja v Koroškem domu starostnikov (učence osnovnih šol, različne organizirane skupine) bomo pripravili predstavitev metod dela in načina življenja v domu, drugi se bodo vključili v prostovoljno delo, v prijateljske ali interesne skupine in na kulturne in zabavne prireditve.

Vzpodbjali bomo srečevanja krajanov in individualno prostovoljno delo po principu kajan – kajan.

Po poteku nekega dogovorenega obdobja bomo izdali skupno glasilo, ki bo povzetek dogajanj, v katerega bo vključena predstavitev sodelujoče občine in posamezna dogajanja iz tega obdobja v Koroškem domu starostnikov.

To sodelovanje oziroma povezovanje je nadgradnja dosedanjega sodelovanja, ki omogoča ohranjanje stika s primarnim okoljem, ohranja in ponovno vzpostavlja ali vzpodbuja primarno socialno mrežo.

Zaradi velikega kroga vključenih bo informacija o dogajanju v domu prihajala neposredno do širokega kroga ljudi, ki bodo v prihodnje morda uporabniki naših storitev in bo bistveno vplival na razmišljanje in odločitev za odhod v dom.

Ljudje se informacij o življenju v domu pogosto izmikajo. To pa bo prijazen in nevsiljen način ponujanja in sprejemanja informacije ne glede na to, ali jo bo kdaj potreboval ali ne.

V projektu bodo sodelovali otroci vrtcev, učenci osnovnih šol, dijaki..., ki bodo na tak način pridobili sposobnosti komuniciranja s starimi, sposobnosti empatije in morda navezali prijateljstva. To je način priprave mlajše generacije za sprejemanje starosti in staranja. Elizabet Lukas je zapisala: »Tako kot se mi danes obnašamo do svojih staršev, tako se bodo naši otroci do nas«.

Projekt bi v prihodnje lahko razširili na strokovno sodelovanje z institucijami v občinah in oblikovanju mreže storitev z upoštevanjem potreb in pričakovanj posamezne občine.

Izdelan sistem obvladovanja kakovosti presega povprečni nivo kakovosti storitev v domovih.

Želim, da bi projekt zaživel v polni meri in da bi predlagan način dela vsem vključenim ponudil skušnjo, ki bi povzročila uvid, da vsako srečanje s starim človekom ponuja modrost in da vedno, ko se ustavimo pri starem človeku, smo mi tisti, ki dobivamo.

Prijateljstvo

Prijateljstvo je posebna vrlina, katere se ne da nadomestiti z ničemer.

Prijateljstvo je posebno zaupanje, je prošnja v stiski, je jok in smeh.

Vse se vrti na tem, da imaš nekoga, na katerega se lahko opreš, čeprav ga malokrat vidiš, ko si v stiski se spomniš nanj...

Pokličeš ga, potožiš mu težave in veselje, ne da bi za to kaj pričakoval.

Le razumevanje je tisto, kar ti daje pravi stik prijateljstva.

Prijateljstvo je mnogokrat na preizkušnji, vendar ga je potrebno negovati.

Prijateljstvo je tudi naše druženje, veselje do naše preteklosti, do naše kulturne dediščine, katere ne smemo pozabiti.

Ostanimo z našim skupnim delom nerazdružljivi prijatelji.

TILKA DORIČ

Pevska skupina GORNA pri Društvu upokojencev Mežica se pridružuje globokim in toplim besedam in mislim naše mežiske pesnice gospe Tilke Dorič.

Prijateljstvo, sodelovanje in druženje naših dragih znancev in ostalih oskrbovancev v domovih v ČRNEČAH in na PREVALJAH, nam je v veliko zadovoljstvo.

Posebno takrat, ko nas voditeljice iz omenjenih ustanov povabijo, da z našim kulturnim programom polepšamo popoldan njihovim oskrbovancem.

Mnogokrat z nami sodelujejo tudi učenci Osnovne šole Mežica, saj nam medgeneracijsko sodelovanje veliko pomeni. Razveselijo pa se jih tudi oskrbovanci domov, saj jih spominjajo na njihove vnuke.

Z našim vedrim kulturnim programom nastopamo v obeh domovih ob raznih priložnostih za Božično novoletne praznike, za Materinske dneve, za Martinovanje in mnogih drugih pomembnih dnevih.

V lepem spominu nam je ostalo sodelovanje v letu 2003 ob LIKOVNEM POPOLDNEVU v Črnečah, kjer sta zakonca Celcer predstavila s svojimi čudovitimi slikarskimi deli.

V naslednjem letu 2004 smo prisostvovali pri prireditvi likovnih del Univerze za tretje življenjsko obdobje, članov likovnega krožka iz Velenja. V enourmem kulturnem programu smo zabavale goste iz Velenja ter oskrbovance doma v Črmečah.

V naši pevski skupini GORNA pri DU Mežica je polovica pevk starejših od 70 let, pa kljub temu pravijo, da jim z našo koroško besedo in pesmijo ter šaljivim programom polepšamo dan.

Vsako leto imamo do 20 nastopov na raznih kulturnih prireditvah, imamo samostojne dobrodelne koncerte ter sodelujemo z ostalimi kulturniki. V svojo sredino povabimo tudi šolske in predšolske otroke.

Naše prireditve in nastopi so odraz dolgoletnega, vztrajnega in ljubiteljskega dela, za kar smo v letu 2003 prejele OBČINSKO PRIZNANJE.

V letu 2006 bomo praznovale 10. obletnico druženja in veselega prepevanja.

V posebno čast in veselje nam je bilo povabilo organizatorja prireditve, da se s kulturnim programom predstavimo na FESTIVALU ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE in vabila gospe ZMAGE PROŠT, da sodelujemo s kulturnim programom tudi v delavnici združenja z asocialno gerontologijo in gerontogogiko Slovenije v Cankarjevem domu v Ljubljani.

Poleg Kulturnih nastopov na prireditvah, se rade družimo, praznujemo svoje rojstne dneve, se zabavamo, prepevamo in pomagamo, kjer nas potrebujejo in povabijo.

Tako nam čas hitreje mineva. Pravijo, da starejšemu človeku mineva čas hitreje kot mlajšemu. Morda zato, ker imamo sedaj več časa za stvari, s katerimi smo se žeeli ukvarjati že v mladosti, pa se nismo mogli zaradi družinskih zadolžitev.

Hvaležni smo za vsak dan, ki ga doživimo v zdravju in pozitivnem mišljenju ter v ljubezni do sočloveka.

Za pevsko skupino GORNA pri DU Mežica
Majda Pušnik

Kaj delamo upokojenci Mežice

Življenje je potovanje skozi čas. Ali ste se že kdaj vprašali o smeri in cilju tega potovanja?

Ko se zavemo, se nočemo več brezciljno prepuščati toku življenja, čeprav se nas je že dotaknila jesen, je z nami še misel na lepa doživetja in veliko drugih dejavnosti.

Prav te dejavnosti povezujejo člane društva upokojencev v Mežici. V te dejavnosti smo vključeni vsi upokojenci, ki se radi družimo, prepevamo, pišemo pesmi, kegljamo, šahiramo, balinamo, planinarimo, smučamo, hodimo na izlete, igramo lutkovne igrice in uživamo v pletenju in kvačkanju. Iz vsega tega je vidno, da ljudje tudi na starost nosimo v sebi veliko skritih sposobnosti.

Člani DU Mežica vključeni v športne dejavnosti so v letu 2005 dosegli zavidljive rezultate v domačem kraju in tudi v koroško-šaleški pokrajinski zvezi. Skrbimo tudi za različne oblike družabnega življenja. Dobro se je odrezala tudi skupina upokojenk, ki igra lutkovne igrice za otroke.

Pri DU aktivno prepevata moški pevski zbor VIHARNIKI in ženska pevska skupina GORNA. Za kvaliteto petja skrbita zborovodja ga. Dretnik in g. Škrjanc. Več letno delo in uspeh obeh zborov se kaže v številnih nastopih na prireditvah, proslavah v domačem kraju in tudi drugod po Sloveniji in preko meja naše države. Pomembno je tudi sožitje med generacijami, saj v svoje prireditve vedno vabimo otroke vrtca in osnovne šole in tako združeni pripravimo lepe prireditve.

Posebno doživetje pa je obisk v domu starostnikov na Prevaljah in Čmečah.

V mesecu decembru sta oba zabora-VIHARNIKI in GORNA skupaj z literati, učenci osnovne šole, harmonikarji in ansambel Fredija Kotnik pripravili praznični program za starostnike na Prevaljah.

V dom Čmeče pa je odšla tri članska delegacija DU s predsednikom g. Mauričem in obiskala člane našega društva in jih tudi skromno obdarila. Smeh na licu znancev, ki smo jih celo življenje srečevali v domačem kraju in stisk dlani nam je povedal vse.

Prijazno osebje doma, nas je vodilo iz trakta v trakt, iz nadstropja v nadstropje ob obisku naših članov. Okrašene sobe, hodniki in jedilnica pa so dali obisku še poseben pečat.

Prireditev za vsa društva, ki so obiskala svoje člane-oskrbovance, je potekala v prazničnem vzdušju v zadovoljstvo vseh prisotnih.

Te ure človeškega stika so pomenile za vse lepši in srčnejši dan in ustvarjale prijateljske vezi. To pa so vrednote, ki jih moramo gojiti. Sodelovanje nas osreči in če nas bo posnemala mlajša generacija, se vam ni treba bati osamljenosti na jesen našega življenja.

Predsednica odbora za kulturo pri DU Mežica
Draga Simentiger

Kdor rad poje, slabo ne misli

Sestavni del lovske tradicije je tudi lovska pesem, ki živi stoletja in se prenaša iz roda v rod. Petje med lovci je večkrat spontano, pa tudi organizirano. Tako organizirano poje Lovski oktet LD Peca iz Mežice že 22 let. Radi zapojemo, kamor nas povabijo, še posebej pa smo veseli povabila iz obeh domov starostnikov iz Prevalj in Črmeč. Naš začetek sodelovanja z domom starostnikov v Črmečah sega že v leto 1989. Takrat smo znanemu kmetu in lovcu izpod Pece Rudiju Mihevu zapeli ob 76. rojstnem dnevu. Večkrat smo sodelovali s svojim petjem v sklopu z drugimi ustvarjalci programa.

V letu 2002 pa smo imeli samostojni koncert ob priliki likovne razstave g. Šumaha. Prav posebno pa radi zapojemo tudi našim lovcem, ki so v domu, ob njihovih jubilejih in praznikih pa jih tudi obiščemo, povabimo na kavo in kaj »konkretnega«. Veseli smo vsakega vabila, saj so srečanja z oskrbovanci doma bila vedno prijetna in vesela. Da boste bolje spoznali naš oktet, ga bom v nekaj stavkih predstavil.

Člani okteta smo člani Lovske družine Peca iz Mežice. S svojim 22 letnim delovanjem smo se predstavili kot dober ambasador slovenske lovske kulture, saj smo večkrat ponesli sloves naše pesmi v Avstrijo, Švico, Liechtenstein, Italijo in na Hrvaško. Sodelovali smo tudi pri snemanju video kasete »Lovstvo na Slovenskem«, ki smo ji z našo koroško pesmijo in video posnetki naše Pece dali pečat. Posebno pa smo ponosni na izid svoje Kasete in zgoščenke »Na Peco bi šel«, ki smo jo izdali ob praznovanju 20 obletnice svojega delovanja.

Za prizadevanja in požrtvovalno delo nas je Lovska zveza odlikovala z redom za lovske zasluge III. in II. stopnje, Lovska zveza Maribor pa z njihovo plaketo.

Prepevamo slovenske narodne in lovske pesmi, posebno čislamo našo koroško pesem. Kdor poje slabo ne misli, več bo takih ljudi, boljša bo družba.

Ob priliki predstavitve naše kasete in zgoščenke »Na Peco bi šel«, je prijateljica okteta slikarka Milena Golob-Mina iz Mežice posvetila oktetu pesem:

ODA DIVJEMU PETELINU

**Skoraj še sredi noči...
Skoraj nobenih sledi...
in jaz sam.
Poslušam in slišim, se zdi
se v planini en ruševci glasi
in gruli in piha, ječi,
a planina molči.
Le jaz sam
in planina
in on pleše svatovski ples
in le luna in sonce sta vmes,
jaz in on
Moj poklon.**

**Predsednik Lovskega okteta LD Peca Mežica
Hubert Simentiger**

ROJSTNI DNEVI

JUNIJ

Praznovalo je 27 stanovalcev.

5.6. - 80 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Ketiš Anton

6.6. – 80 let je praznovala gospa Hovnik Antonija

22.6. – 80 let je praznovala gospa Meh Marija

24.6. – 89 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Knapič Amalija

JULIJ

Praznovalo je 16 stanovalcev.

15.7. – 85 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Zavodnik Vincencij

25.7. – 92 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Praprotnik Ana

AVGUST

Praznovalo je 22 stanovalcev.

2.8. – 41 let je praznovala najmlajša stanovalka v tem mesecu gospa Jurak Erika

2.8. – 36 let je praznoval najmlajši stanovalec v domu gospod Uršej Roman

12.8. – 85 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Novak Milan

25.8. – 93 let je praznovala gospa Sušec Marija

27.8. – 97 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Klančič Rozalija

28.8. – 93 let je praznovala gospa Skutnik Rozalija

SEPTEMBER

Praznovalo je 27 stanovalcev.

3.9. – je praznovala 60 let gospa Sušek Ida

9.9. – 92 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Adam Roza

25.9. – 85 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Šaukl Mihael

OKTOBER

Praznovalo je 20 stanovalcev.

1.10. – 75 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Piko Franc

1.10. – 70 let je praznoval najmlajši stanovalec v tem mesecu gospod Planšak Ivan

2.10. – 95 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Oto Frančiška

23.10. – 80 let je praznovala gospa Martina Ramšak

NOVEMBER

Praznovalo je 21 stanovalcev.

3.11. – 96 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Kanič Marija

28.11. – 80 let je praznovala gospa Lampret Marija

30.11. – 97 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Vocovnik Andrej

DECEMBER

Praznovalo je 18 stanovalcev.

20.12. – 82 let je praznoval najstarejši stanovalec v tem mesecu gospod Dravčbaler Janez

22.12. – 90 let je praznovala najstarejša stanovalka v tem mesecu gospa Veržun Frančiška

NAGRADNO ŽREBANJE

V letu 2006 bo žrebanje poteklo podobno kot doslej – konec meseca. Vabimo pa čim več stanovalcev, da svoje **odgovore na vprašanje na oglasni deski pri recepciji**; oddajo do konca tekočega meseca **receptorki**.

Vsi stanovalci, ki boste sodelovali v žrebanju, se boste potegovali za sladke nagrade in kavo.
Nagrajence bomo obiskali tudi v sobah.

MAJ

Kdo je novi papež?

Od 59 odgovorov so bili izzrebani:

1. nagrada Gospod Ramšak Viktor
2. nagrada Gospa Poprask Marija
3. nagrada Gospa Ramšak Martina
4. nagrada Gospa Hrastel Viktorija
5. nagrada Gospa Knap Ana

JUNIJ

Katera je najvišja gora v Sloveniji?

Oddanih je bilo 40 odgovorov, izžrebani so bili:

1. nagrada Gospa Bukovec Tončka
2. nagrada Gospa Adam Roza
3. nagrada Gospod Onuk Ivan
4. nagrada Gospod Jakopič Stanko
5. nagrada Gospod Hergold Milan

JULIJ

AVGUST

Kateri praznik nas čaka v septembru?

Od 52 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada Gospa Gerhold Kristina
2. nagrada Gospa Hovnik Tončka
3. nagrada Gospa Vaukan Jožica
4. nagrada Gospod Hergold Milan
5. nagrada Gospa Poprask Marija

SEPTEMBER

Kdaj nastopi jesensko enakonočje?

Izmed 58 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada Gospod Pepevnik Ivan
2. nagrada Gospa Pungartnik Štefka
3. nagrada Gospa Hrastel Viktorija
4. nagrada Gospa Vaukan Jožica
5. nagrada Gospod Hergold Milan

OKTOBER

Napišite pet oblik imena Marija!

Oddanih je bilo 28 odgovorov, srečni izžrebanci pa so:

1. nagrada Gospa Hrastel Viktorija
2. nagrada Gospa Bukovec Tončka
3. nagrada Gospa Hovnik Tončka
4. nagrada Gospa Gril Marija
5. nagrada Gospod Ramšak Viktor

NOVEMBER

Napišite vsaj en pregovor o veselju!

Od 30 odgovorov so bili izžrebani:

1. nagrada Gospa Bauer Marija
2. nagrada Gospa Brložnik Tilka
3. nagrada Gospod Hergold Milan
4. nagrada Gospa Kosec Emilija
5. nagrada Gospod Oberžnik Peter

DECEMBER

Kateri trije »dobri« možje nas obiščejo v decembru?

Oddanih je bilo 48 odgovorov.

Izzrebani so bili:

1. nagrada Gospod Onuk Ivan
2. nagrada Gospod Sojnik Marko
3. nagrada Gospod Jakopič Stanko
4. nagrada Gospa Hafner Genovefa
5. nagrada Gospa Omulec Gizela

KULTURNI IN ZABAVNI PROGRAMI IVICA PERUŠ, MANCA JAVORNIK

RAZSTAVA POPOTNIŠKIH FOTOGRAFIJ ANITE KIRBIŠ

V mesecu juniju in avgustu je v Koroškem domu starostnikov razstavljala gospa Anita Kirbiš. Njene popotniške fotografije so vedno zanimive, velikokrat prepoznavne, kdaj pa kdaj dokumentarne in lepe na pogled. Tokrat je postavila na ogled fotografije in detajle starih gradov in arhitekture, ki so nastale na njenih popotovanjih po Sloveniji.

ANITA KIRBIŠ NA SLIKI DESNO

Svoje občutke ob otvoritvi razstave je gospa Anita Kirbiš takole strnila:

»Svojim možgančkom sem morala dati čas za razmislek, da se lahko danes zahvalim za tako prisrčno predstavitev in številno udeležbo na odprtju razstave mojih fotografij. Med drugim sem spoznala »starost« in vse druge težave, ki te pripeljejo v novo domovanje. Res sem bila fascinirana ob pogledu na te nebogljene ljudi, kako so s posebno iskrico v očeh gledali in prisluhnili vsemu, kar se je dogajalo.

Želim se zahvaliti, da ste mi omogočili razstavljanje pri vas in s tem dali priložnost, da moje ljubiteljsko delo opazijo tudi drugi.«

SREČANJE S SORODNIKI MARJANA KAMNIK

Za letošnje, 14. srečanje s sorodniki, največji domski praznik, smo imeli letos veliko priprav. Odločili smo se namreč, da bomo v programu srečanja sodelovali stanovalci in delavci.

Stanovalci, člani skupine PECA, so skupaj z voditeljicama Olgo in Anico pripravili igro na podlagi Prežihove črtice »Ajdovo strnišče«.

Na to temo smo pripravili tudi vabila in dekoracijo prireditvenega prostora. Gospe in gospodje so se tekst naučili kar na pamet.

Poleg simpatičnega nastopa stanovalcev so vzdušje popestrili naši pevci: Mešani pevski zbor Koroškega doma starostnikov.

Posebna je bila tudi likovna razstava, ki smo jo odprli na srečanju. Likovna dela Leandra Fužirja, izbrana prav za ta dogodek, so se skladala z vsebino in so nagovarjala domačnost, skromnost, toplino in lepoto.

Sicer pa smo srečanje, tako kot že štirinajst krat pričeli s pihalnim orkestrom, letos Slovenjgraškim, ki je z nekaj koračnicami naznanil začetek dogajanj tega dne. V tem času se zbirajo sorodniki, znanci in prijatelji naših stanovalcev in našega doma, stanovalci pa se že pripravljajo na sv.mašo, ki smo jo že tretje leto približali stanovalcem na oddelke in v kapelico doma.

Glasbena gosta v letošnjem kulturnem programu sta bila Dejan in Nina, za zabavni program pa sta poskrbela duo Ti in Jaz (Vera Trafela in Andrej Gorenjak). Središče dogajanja v popoldanskem delu je torej druženje, klepet, smeh, ples in srečelov!

Naša srečanja s sorodniki že nekaj let prenašamo po interni kabelski televiziji, kar je v zadnjih nekaj letih postala že potreba, saj je od nekaj sorodnikov na prvih srečanjih, danes že okoli 400 in je skupni prostor premajhen. Zato stanovalci, ki ne želijo ali ne morejo v pripreditveni prostor skupaj s sorodniki spremljajo dogajanje na oddelkih, v dnevnih prostorih ali v sobah.

Veselimo se že naslednjega srečanja.

PIKNIK V DOMSKEM PARKU

Za stanovalce smo organizirali dva piknika v našem parku, za dobro voljo pa je skrbel stanovalec gospod Novak Milan, ki je prav poskočno raztegnil meh izposojene frajtonarice.

DELAVNICA GLINAMOL

Na pobudo gospe Mateje Mlakar iz centra MOCIS v Slovenj Gradcu smo v septembru izvedli delavnico obdelovanja glinamola. Delo je potekalo v dveh skupinah po 90 minut, v prostorih delovne terapije.

V prvi skupini so sodelovale vse članice, ki obiskujejo skupino za ročna dela. Izdelali smo venčke z rožicami, drugo skupino pa so sestavljeni dementni stanovalci, ki so si prav tako izdelali dekorativne okraske iz cvetja. Ti so sedaj okras na njihovih stenah v sobah.

Foto

BRŠLJANKE

Ženski pevski zbor BRŠLJANKE sestavljajo kmetice Mislinjske doline, vse pa so polne pozitivne življenske energije. Jesensko popoldne so nam popestrile s petjem ljudskih pesmi ob spremljavi muzikanta. Nasmejali pa smo se tudi ob skeču o pogоворu dveh naglušnih priateljic.

Foto

PRIREDITVE V TEDNU VSEŽIVLJENJSKEGA UČENJA od 17. do 22.10. 2005

V Koroškem domu starostnikov se vsako leto veselimo Tedna vseživljenjskega učenja, saj so v tem tednu prireditve še bolj strnjene, poskrbimo pa tudi, da lahko vsak stanovalec najde kaj zanimivega zase.

Letošnji TVU smo pričeli z **obiskom osnovnošolcev iz Dravograda**, kjer smo žeeli poudariti medgeneracijsko povezovanje. Mnogi od učencev so bili prvič v domu starostnikov, sploh prvič pa se srečali tudi z organiziranim varstvom za stare ljudi. Dom smo slikovito predstavili s pomočjo računalniškega programa Powerpoint, s stanovalci pa so ob ogledu doma lahko tudi prijazno poklepitali.

Na enak način smo sodelovali tudi z učenci OŠ Šentjanž pri Dravogradu, tudi oni so bili ob ogledu navdušeni.

Naslednjo predavanje smo posebej namenili Preventivi v prometu in varovanju osebne lastnine, izvedli pa smo jo v sodelovanju s **policisti Policijske postaje Dravograd**.

Predavanje je potekalo v jedilnici Doma, udeležilo pa se ga je veliko število stanovalcev, posebej pokretnih in voznikov, pa tudi takih, ki jih je zanimalo bolj varovanje osebnih predmetov.

Policista na računalniškem programu powerpoint predstavila nasvete, slike in navodila, kako ravnati v prometu kot pešec, kot voznik, kako biti viden... Predstavila pa sta tudi kratek film v katerem so sodelovali učenci OŠ Šentjanž, v katerem je bila prikazana udeležba pešev v cestnem prometu.

Ob koncu predavanja sta razdelila zbirko navodil o udeležbi v prometu ter kresničke za boljšo vidnost ponoči.

Potopisno predavanje je tudi letos pripravila gospa Andreja Rustja. Predstavila je **Kambodžo**, kjer je preživel skoraj mesec dni kot učiteljica v eni izmed osnovnih šol. S svojim zanimivim predavanjem, diapozitivi in pokušino za državo značilnih jedi, vedno znova navduši naše stanovalce.

V sredini tedna sta bila dva predavanja namenjena izboljšanju kvalitete zdravja naših stanovalcev, pa tudi sorodnikov in zaposlenih.

Predavanje, ki ga je pripravila zdravnica gospa Marjana Predikaka, se je odvijalo v jedilnici doma, naslov je bil **Zdrav način življenja**.

Drugo predavanje pa je bilo namenjeno spoznavanju **Refleksne masaže stopal**, izvedla pa ga je zdravnica Milena Plut.

Oba predavanja sta bila dobro obiskana.

V sodelovanju z **osnovno šolo Koroški jeklarji**, je Ljudska univerza Ravne na Koroškem organizirala **delavnico OBLIKOVANJE GLINE**, kjer so svoje znanje združili učenci osnovne šole Koroški jeklarji z mentorico gospo Ireno Černovšek ter stanovalci našega doma z delovno terapevtko gospo Ivico Peruš. V dveh delavnicah, ki sta trajali skupno 6 ur, so nastali čudoviti izdelki, ki smo jih razstavili na prireditvi v četrtek, kjer nas je s svojo prisotnostjo počastil direktor Ljudske univerze, gospod Franc Juričan, ravnateljica OŠ Koroški jeklarji, zbrali pa so se tudi vsi udeleženci delavnice.

Za kulturni program so poskrbeli učenci omenjene šole in **Mežiški knapi**.

KO SE SREČATA MLADOST IN ZRELOST FRANC JURIČAN

Večkrat se odpravim v črneški Dom starostnikov: bodisi na obisk h komu izmed stanovalcev, bodisi h komu izmed osebja, ki je v domu zaposleno. Sama lokacija doma in okolica sta me zmeraj impresionirala s svojo rahlo skrivnostno lepoto ter človeško toplino in nekakšno, žal - ugašajočo energijo.

Tako, da se mi je zdela izredno zanimiva in primerna ideja, da bi naša ustanova (LJUDSKA UNIVERZA RAVNE NA KOROŠKEM) organizirala krožek "ustvarjanja v glini", ki bi ga vodila likovna pedagoginja ga. IRENA ČERNOVŠEK, kjer bi sodelovali tako varovanci Doma kot učenci iz Osnovne šole KOROŠKI JEKLARJI z RAVEN NA KOROŠKEM.

Torej, mladi učenci polni življenja in upov - pomead,
in zreli stanovalci Doma, z veliko izkušenj - jesen.

Iz te res posrečene kombinacije mladosti in zrelosti, so nastali nekateri izredno lepi eksponati, ki so bili vredni občudovanja na razstavi ob zaključni prireditvi.

Sodelovanje v prihodnje, prepričan sem, bo potrebno še nadaljevati in nadgraditi.

TEDEN VSEŽIVLJENJSKEGA UČENJA, smo zaključili z **nastopom Mešanega pevskega zbora delavcev** na reviji pevskih zborov socialnih zavodov, ki je bilo to leto organizirano na Prevaljah.

Mešani pevski zbor delavcev našega doma šteje 15 članov; družimo se enkrat tedensko na vajah. S svojimi nastopi popestrimo prireditve v domu, vaje pa nam pomenijo prijetno sprostitev.

GLASBA JE VIŠJE RAZODETJE KOT VSA MODROST IN FILOZOFIJA. (Beethoven)

LIČKANJE IN KOSTANJEV PIKNIK DRAGICA ČAS

V našem domu smo imeli 25. oktobra ličkanje koruze in kostanjev piknik. Na njivi za domom vsako leto posadimo koruzo in z ličkanjem ohranjamo stare običaje naših stanovalcev. Včasih so v dolgih jesenskih večerih na kmetih ličkali, peli, kaj dobrege pojedli, se pogovarjali in na Koroškem je to še vedno priljubljen običaj, ki ga ohranjamo v našem domu.

Pri nas smo skupaj s stanovalci že nekaj dni prej pobrali koruzu in jo prinesli v hišo. Ličkanje smo začeli že dopoldne, ko je prijetno zadišalo po pečenem kostanju. K sladkemu pečenemu kostanju najbolje gre sladek mošt in tudi tega so stanovalci z veseljem poskusili. Skupaj z njimi smo se posladkali tudi delavci in uživali v sončnem jesenskem dnevu.

Koruzu smo prinesli v jedilnico in začeli z ličkanjem že prej, kot je bilo predvideno, saj stanovalci kar ne morejo dočakati in se dela lotijo že prej. Da nam je delo teklo hitreje od rok, so poskrbeli muzikant Gregor s harmoniko in folklorna skupina Dravca z muzikanti. Ker pa seveda ne moreš delati lačen in žejen, smo po stari navadi jedli potico, črni kruh in slanino. Med koruzzo se je našel tudi kakšen bonbon ali drug priboljšek.

Ker smo delavci in stanovalci združili svoje moči in bili pri ličkanju zelo pridni, smo kar prehitro končali z delom. Ličkanje se vedno konča tako, da jih nekaj »nabulamo« s koruznim listjem in stara navada se je obdržala tudi letos.

Dan smo končali z misljijo, kako malo je potrebno, da tudi naša srca obsijejo sončni žarki.

IZ GLASBE PRIHAJA ČAS,
OB KATEREM SE MORAJO
UPOKOJITI VSE SKRBI IN
VSE BOLEČINE SRCA.
(Shakespeare)

BABICE

Jesenski popoldan so nam tako, kot vsako leto polepšale BABICE iz Selnice ob Dravi. Z veseljem jih pričakujemo, saj nas vedno znova spravijo v dobro voljo.

DELAVNICA PEKA PECIVA

KATJA MERKAČ

V prazničnem decembru smo v domu na pobudo socialne delavke Marjane Kamnik priredili zanimivo delavnico, ki smo jo poimenovali Babičina kuhinja.

Delavnica se je pričela ob 14. uri v jedilnici, sodelovalo je pet prijateljskih skupin, ki so se s svojimi voditeljicami skrbno pripravile.

V kuhinji smo prej izbrali recepte za šest različnih vrst drobnega peciva: božične kekse, linške oči, orehove rogljičke, kokosove hlebčke, zvite polžke in vodne kifeljčke. Pripravili smo potrebno količino sestavin za peciva, mize, predpasnike, valjarje, modelčke za oblikovanje... Iz sestavin smo skupaj s stanovalci pripravili testo, ga razvaljali in pričeli oblikovati kekse, različnih oblik in velikosti. Naložili so jih na pekače, nato smo jih v kuhinji spekli. Izdelava je šla tako hitro od rok, da v kuhinji nismo utegnili peči. Kasneje so se nam pridružili tudi učenci OŠ Muta ter gospod direktor.

Nato je iz kuhinje slastno zadišalo v jedilnico in naokrog, tako da so še drugi stanovalci prišli pogledat, kaj se dogaja. Skupaj smo poskusili še toplo pecivo. Navdušenje in zadovoljstvo je bilo popolno, saj je vso pecivo lepo uspelo.

Peciva je bilo veliko, saj smo porabili kar 13 kg moke, 4,5kg sladkorja, okoli 50 jajc, 1kg kokosove moke, 6kg margarine, 2kg kisle smetane, 1kg orehov...

Ponudili smo ga stanovalcem na silvestrovjanju in ostalih prireditvah. Deležni pa so ga bili tudi obiskovalci v teh prazničnih dneh.

Mislim, da smo s peko peciva stanovalcem popestrili dogajanje v domu, polepšali pričakovanje v prazničnih dneh, nam v kuhinji pa so prihranili veliko dela.

RAZSTAVA DEL DRAGA GOSTENČNIKA

V mesecu novembru in decembru je postavil na ogled svoja dela z naslovom Barvne impresije sveta slikar Drago Gostenčnik iz Raven na Koroškem. Slikar se za prikaz svojih občutij poslužuje barv – akvarelnih, pastelnih, oljnih. Barve se skladajo z njegovim notranjim svetom. Narava ga pomiri, razveseli, daje mu zavetje za razmišljanje in jo zato upodablja, da se izrazi.

Odprtje je popestril moški pevski zbor KAJUH iz Velenja, ki je lani praznoval 85. obletnico obstoja. Zbor šteje 20 članov, vodi pa ga Andrej Fišer.

DELAVNICA IZDELovanje NOVOLETNIH ČESTITK

Vsi stanovalci doma, ki so to želeli, so v mesecu novembru lahko v delavnici izdelovanje novoletnih čestitk, izdelali čestitko za svoje sorodnike in prijatelje. V delovni terapiji smo pripravili osnutke ter ves material in pribor za izvedbo. Čestitke, ki so nastale so bile domiselne, zanimive in iskrene. Pomoč pri natančnejših delih in pisanju naslovov, pa so nam ponudili učenci OŠ Muta.

MIKLAVŽEVANJE

Sveti Miklavž je povsod, kjer se pojavlja, tako zelo priljubljen, tudi zato, ker prinaša darila. Nestrpno so ga pričakovali tudi naši stanovalci, saj jim je kot vsako leto, prinesel zvrhano vrečko dobrota. Skupaj s svojim spremstvom je obiskal stanovalce po sobah. Po obhodu pa smo za otroke delavk in delavcev pripravili obdarovanje v jedilnic. Da je bilo vse skupaj še bolj zabavno, je program pripravila otroška skupina PALČKI iz Gačnika.

OBISK AKTIVISTOV VSEH DRUŠTEV TREH DOLIN

Dne, 13.12.2003, so nas obiskali aktivisti Društev upokojencev, Društev invalidov, Zveze borcev, Rdečega križa in Karitasa Mežiške, Dravske in Mislinjske doline. Pripravili so kulturni program ter obiskali naše stanovalce po sobah in jih obdarili. Prireditev smo prenašali po interni kabelski televiziji.

BETLEHEMSKA LUČ V NAŠEM DOMU

Z željo, da bi tudi naš dom bil blagoslovljen z mirom in ljubeznijo, da bi bila naša srca odprta tudi za druge, so nam v adventnem času s krajskim zabavnim programom prinesli betlehemske lučke koroški skavti.

BOŽIČNI KONCERT

Koncert smo pripravili dan pred Božičem v domski jedilnici. V goste smo povabili Godbo na pihala Ojstrica, pod vodstvoma gospoda Boruta MORIJA, nastopila sta tudi Nina MIGLIČ in Dejan DIMEC. S svojim repertoarjem so nam pričarali pravo predpraznično vzdušje. Koncerta je obiskalo tudi veliko število sorodnikov.

SVETA MAŠA BOŽIČNICA

Na predvečer Božiča se je v jedilnici doma darovalo bogoslužje gospoda duhovnika profesorja Matjaža, v čast temu velikemu krščanskemu prazniku.

SILVESTROVANJE DRAGICA ČAS

Leto ima 365 veselih in žalostnih dni, pa vendar se nam zdi, da gre mimo nas kot pomladni viter ali zvezdni utrinek. Včasih kar prehitro mine in tako se je izteklo tudi leto 2005. Četrtek, 29. decembra, je bil za delavce in stanovalce doma prav poseben dan. Že zjutraj je bilo čutiti praznično vzdušje, stanovalci so hiteli še z zadnjimi pripravami na silvestrovjanje,

tudi frizerka je imela polne roke dela. Iz kuhinje je prijetno dišalo po sladkih in mesnih dobrotah, ki so se pripravljale . Tudi narava je poskrbela za to, da nam je pričarala pravo zimsko pravljico; snežinke so tiho padale z neba in drevesa so se odela v bela oblačila. Stanovalci in delavci smo se zbrali v praznično okrašeni jedilnici. Za dobro vzdušje je že na začetku poskrbel pevski zbor delavcev. Pesem je ogrela naša srca, za zabavo in ples pa so poskrbeli fantje iz tria TAJ PA TAJ. Ob dobri hrani in žlahtni kapljici smo po naši starini navadi polnoč pričakali ob 18. uri. Ugasnili smo luči, prižgali kresničke in s penino nazdravili novemu letu, ki je med nas prišlo že malo prej. Stanovalce je obiskal tudi dobri mož z belo kučmo in belo brado. Vsem stanovalcem in delavcem je zaželel veliko zdravja, sreče in veselja v letu, ki prihaja in jih tudi obdaril. Po jedilnici je zadonela zimzelena melodija Silvestrskega poljuba, nato pa smo se delavci in stanovalci prijeli za roke in skupaj zaplesali v leto 2006.

Naj zvezde žarijo še dolgo po tem, ko ugasnejo lučke na božičnem drevesu in naj čas ne zabriše dragocenih človeških vezi, ki stkali smo jih do soljudi. Vsem stanovalcem in sodelavcem želim, naj bo to najlepše leto z obilico sonca, naj pride v miru in v miru se izteče.

» Vsak človek ima svoje sanje,
želje in potrebe načrte in pričakovanja,
svojo življenjsko pot in svoje stebre moči, razočaranja
in izkušnje, svoje vrednote in svoje ovire.«

MAVRIČNA DEŽELA

Tuja dežela.
Lepa je.
Listi mavrično žarijo.
Ptice imajo zlato in rdeče perje.
Gore so lepe kot gore.

Jezera – kot jezera v moji deželi.
Nebo je vijoličasto.

Ljudi pa ni.
V zraku brnijo mehki glasovi.
Besede mi niso znane –
razumem jih z mislimi.
Tako pravijo:
Ljudi lahko prikličeš samo z ljubeznijo.
Bom zmogla?

Neža Maurer

DOGAJANJA NA DOMSKIH SKUPINAH

SREČANJE PRIJATELJSKIH SKUPIN MARJANA KAMNIK

90 stanovalcev doma se združuje v prijateljske skupine, Peca, Urška, Edlvajs, Lipa, Tulipan, Marjetice in Solzice.

Stanovalci so se sprva vključevali v skupine zaradi dogajanja.

»A gremo na temo« so se nagovarjali. Potem si je prva skupina izbrala ime Peca. Tako so se potem stanovalci vabili na Peco. Ko je bil februarja na Peco povabljen novo sprejeti stanovalec Toni, je bil začuden: »Zdaj pozimi na Peco...?«

Po nekaj letih pa se je začutila kvaliteta druženja in po dvanajstih letih tudi potreba po novih skupinah.

Danes skupine vodi pet izjemnih prostovoljk: Anica, Olga, Marina, Mija in Petra in delavke doma: Manca, Ivica, Mateja, Tončka, Marika, Maja, letos pa bo pričela z delovanjem še ena skupina z voditeljicami Dragico, Janjo in Marjeto.

Novembra smo organizirali srečanje naših skupin, na katerem je vsaka skupina pripravila svoj program. To je bil izjemen dogodek.

Stanovalci so s svojo pripravljenostjo sodelovati na srečanju pokazali potrebo in željo po takem načinu druženja, zato smo se odločili, da se bomo tudi v prihodnje srečevali na tak način.

SVOJO KRONO NOSIM V SRCU, NE V GLAVI,
NI POKRITA Z DIAMANTI IN JE NEVIDNA: PRAVIM JI ZADOVOLJSTVO.
TO JE KRONA, KI JE BILA KRALJEM REDKO DANA.(Shakespeare)

ZAKAJ SEM POSTALA PROSTOVOLJKA?

OLGA ISAK

Ko sem se pred manj kot dvema letoma odločila, da postanem prostovoljka, si nisem predstavljala, da je to delo tako polno izzivov in lepih občutkov. Ne potrebuješ ustrezne izobrazbe, potrebuješ samo malo veselja do dela z ljudmi.

Če pa te pri tem delu obkroža še toliko pozitivnih ljudi, pa je to delo še bolj čudovito.

Naj malo opišem svoje občutke:

- vsak torek me ob vstopu skozi vrata našega doma pozdravi s svojim: » O, Olga je prišla«, naš zvesti član skupine, gospod Kremzer.
- nato me vsa nasmejana sprejme moja sovodenjica Anica, ki je pravi sonček naše skupine
- v svoji pisarni sta vedno na razpolago za pogovor, kljub svojemu odgovornemu delu, socialni delavki Marjana in Manca
- nasmejani obrazi medicinskih sester in ostalih zaposlenih v našem domu
- v prostorih delovne terapije, kjer smo se doslej zbirali, pa me ob prihodu na skupino pozdravijo naši člani z nasmeškom in lepo besedo

Na podlagi teh občutkov si upam izreči besedo, da spadam v eno veliko družino, ki živi v tem našem domu.

V naši prijateljski skupini PECA se imamo zelo lepo in nam vedno prehitro mine čas, ki nam je namenjen. Toliko lepega si povemo, včasih pa tudi zapojemo, posebno ob rojstnih dnevih naših članov. Razlike v letih med nami niso važne, vsi se znamo prilagoditi vsakomur in tudi prisluhniti znamo.

Odkrili pa smo tudi skrite talente naših članov:

- imamo nadarjeno igralko gospo Mešelj
- imamo kralja Matjaža gospoda Krefta
- imamo pravega Voranca gospoda Kremzerja
- pred kratkim se nam je pridružila dobra pevka gospa Bobnič, ki je prava zakladnica ljudskih pesmi
- s svojim lepim glasom dopolnjujeta naše petje gospa Vrhnjak in gospa Šegel Kupljen
- med nami je tudi gospod Pečoler, ki je tudi zelo dober pevec
- gospa Štaher pa zelo rada izda svoje kuharske skrivnosti
- gospa Gerold pa je kljub častitljivim letom bogata s spomini in izkušnjami
- med nami pa so tudi dobri poslušalci in z nami sodelujejo po svojim močeh

Tudi na naše bolne člane ne pozabimo. S sovodenjico Anico jih redno obiskujeva in z njimi malo poklepeta.

Če želim zdaj odgovoriti na zgoraj zastavljeno vprašanje, po pravici povem, da tega ne znam opisati z besedami.

Polna pa sem prijetnih občutkov, ki se jih ne da napisati na papir.

PREGLED DOGODKOV SKUPINI URŠKA MARIKA PAAR

Izteklo se je še eno leto. Prehitro. Na koncu starega in na začetku novega leta ponavadi delamo obračun. Tako je tudi v skupini URŠKA. Naša torkova srečanja so postala zakon. Samo bolezen lahko komu prepreči, da ne pride. V naši skupini se že zelo dobro poznamo, vse, kar nas je zunaj doma razlikovalo, izginja, postajamo si enaki in vedno boljši prijatelji. Kot rečeno, redno hodimo na tedenska srečanja, tudi potopisno predavanje o Kambodži smo z velikim zanimanjem poslušali. Veselili smo se druženja z ostalimi domskimi skupinami v jedilnici našega doma. Izdelovali smo novoletne čestitke ter jih ob pomoči učenk OŠ Muta tudi napisali za naše najdražje. Peka keksov nas je še posebej razveselila. Kuharice so nam pripravile sestavine, mi smo jih zamesili, razvaljali in oblikovali. Kako lepo je dišalo iz kuhinje, kjer so jih pekli! Tudi poskusili smo jih. Zares so bili slastni. Novoletna zabava je minila, kot vedno ob dobri pijači, jedači, poskočni glasbi ter voščilu direktorja.

V naši skupini smo še posebej veseli nove članice gospe Marije Bauer. Želimo si, da se bo dobro počutila med nami.

Med vsemi temi lepimi dogodki pa nas malo jezi edino to, da lansko leto nismo šli na obljudjeni izlet k Sv. Ani nad Pamečami. Najprej nam je zagodlo vreme, potem pa zdravstvene težave, nekaterih članic. Mogoče bomo pa zato lahko letos šli dvakrat na potep. V naši skupini ugotavljamo, da smo sedaj zadovoljni. V življenju je bilo veliko veselja, skrbi, pa tudi trpljenja. Čeprav je telo morda že slabotno, hrbitenica upognjena, čeprav nas muči ta ali ona bolezen, smo veseli vsakega novega dneva v tem našem skupnem domu, kjer nam je sedaj dobro. Kaj naj zaželimo sebi in drugim v novem letu? Veliko zdravja, zadovoljstva in tistih preprostih reči: nasmeha, lepe beseda, toplega stiska rok – reči, ki delajo čudeže.

Naše članice pa so o preteklih dogodkih zapisale:

Gospa **Ana KNAP**: «Zelo me je veselilo praznovanje novega leta. Pri mizi sem bila skupaj z Marico in Milko. Za večerjo so nam postregli zelo bogato večerjo. Tudi piti smo imeli dovolj. Po večerji sem šla v sobo, da ni bila sama moja sostanovačka. Skupaj sva potem gledali naš domski program. Vsega je bilo dovolj, piti, jesti, plesa. Bil je zelo vesel zaključek leta.

Gospa **Marica ZALOŽNIK**: «Namesto rednega srečanja skupine smo en decembrski popoldan preživelici drugače. Pekli smo kekse. Vsaka skupina je pekla drugačne kekse. Nekaterim je delo nagajalo, ampak končalo se je dobro. Gledalcev tudi ni manjkalo. Keksi so bili tako okusni, da jih je skoraj zmanjkalo za novoletno praznovanje. Bil je zanimiv in prijeten popoldan.

KAJ VSE SE PRIPETI NA SKUPINI TULIPAN? MANCA JAVORNIK, TONČKA PŠENIČNIK

- NA SKUPINI SMO SE POGOVARJALI O STAROSTI, PA REČE GOSPA TONČKA HOVNIK:

»Zadnjič, ko sem bila bolna, sem mislila, da bom »bek«, pa nisem bila. Zdaj sem pa čisto v redu in se spet počutim mlado.«

Ko smo se pogovarjali o preprečevanju prehlada, so Tončki člani predlagali, naj se vsak dan namaže s šnopsom, kjer jo boli.

Tončka je sklenila, da bo šnops raje po grlu zlila in se s flašo zmasirala.

- GOSPOD FRANCI BREZNIK ENKRAT NI BIL RAVNO PRIPRAVLJEN ZA SKUPINO.

PA GA MANCA POVABI: «FRANCI, A PRIDETE?«

PA PRAVI: «SEVEDA PRIDEM, ČE ME NE BO, PA LAHKO VI SLUŽBO ZGUBITE. PA ŠE ŽAL MI BO, ČE NE BOM VIDEL LEPIH DEKLET.«

- MANCA JE IZ KNJIGE PREBRALA RECEPT PROTI UTRUJENOSTI. KER JE TONČKA NI DOBRO POSLUŠALA, JE VPRAŠALA: «ALI JE TREBA MED IN KIS PITI, ALI SE MORAŠ Z NJIM MAZATI?«

MALO ZA ŠALO
MALO ZARES...

FIRMA

Pri Kovačevih potrka na vrata župnik.
»Si ti angelček moj?« vpraša Kovač.
»Ne ravno «, odgovori župnik. » Sem pa iz iste firme. »

VEDNO HITREJE

Taksist pelje po klancu navzdol in avto vedno bolj pridobiva na hitrosti. Vedno hitreje in hitreje. Na ovinkih že škripljejo gume. Taksist se obrne k potniku in mu zgroženo reče:
"Ne morem ustaviti avta! Zavore so odpovedale!"
"Potem pa vsaj ugasnite taksimeter!" reče potnik.

NENAMERNO

Starejša gospa je po maši pristopila k župniku in mu rekla:
"Prosim, ne vzemite tega, da je moj mož vstal med mašo in zapustil cerkev, preveč osebno."
"Mu bom že oprostil, toda precej neprijetno sem se počutil!" je rekel župnik.
"Moj mož tega ni storil namerno. Vrste, on že od mladih nog hodi v spanju!"

SLUŠNI APARAT

"No babica, kako si kaj zadovoljna z novim slušnim aparatom?"
"Odličen je! Odkar ga imam, sem že trikrat spremenila oporoko!"

MED NAMI...

INTERESNA DEJAVNOST – RAZVESELIMO STAREJŠE
MARIJA LISEC, socialna delavka

Tudi v tem šolskem letu 2005/06 smo ponovno zaživeli in začutili utrip življenja v Domu. Enkrat mesečno 14 učencev OŠ Muta obišče Dom.

V eni izmed revij Moj drugi dom sem prebrala »Nekateri se gledajo vse življenje, pa se ne poznajo, nekateri se pogovarjajo le nekaj časa in se poznajo.« Tudi z nami je podobno. Včasih ni treba veliko in smo že prijatelji, včasih pa je potrebno, da se potrudimo in poiščemo v sebi to, kar imamo in kar si lahko podarimo. Nekaterim stečejo pogovori in navezovanje stikov hitreje, drugim pa je lažje, če imajo možnost konkretno pomagati (pomoč pri pisanju voščil njihovim sorodnikom, peka peciva, ...).

Moram povedati, da me učenci presenetijo že z vprašanjem v šoli « Ali lahko grem tudi jaz v Dom ali kdaj bom ponovno na vrsti?«

Izražanje ljubezni in priateljstva je nekaj edinstvenega. Stisk roke, podarjen nasmej priponore k hitrejšemu, sproščeno vzdušju in pogovoru med učenci in stanovalci.

Z veseljem v srcu opazujem mlade, ki komaj čakajo, da lahko stanovalce pospremijo v sobe in jim nudijo oporo pri hoji in vožnji z invalidskim vozičkom. To naredijo z veliko ljubeznijo in dobro voljo.

Ko odhajamo domov, si najprej povemo, kar smo doživeli. Kakor tudi Vi, smo tudi mi veseli vaše odprtosti in prijaznosti. In prav to si zaželimo v letu, ki je pred nami. Srečno!

SREČANJE
NATALIJA ERJAVC, 9b

Že nekajkrat smo učenci naše šole obiskali dom Črneče. Tam sem bila tudi jaz. Ljudje, ki tam živijo, so zelo prijazni in duhoviti. Spoznala sem gospo Štefko. Gospa mi je pričovala zelo zanimive reči. V domu je že dve leti. Počuti se zelo dobro. Povedala mi je, da je hrana dobra in da za njih lepo skrbijo. Rekla je tudi, da pogreša svojo družino in dom. Njeni otroci in vnuki jo redno obiskujejo. Sobe si z nikomer ne deli, ima pa zelo razigrano sosedo. Je zelo prijetna gospa, saj se rada pogovarja. Veliko mi je pričovala, kako so živelici v času njene mladosti. Rada peče piškote.

Spoznala sem še veliko drugih ljudi. Vsi so bili zelo prijetni, saj na življenje gledajo s pozitivne strani. Imajo veliko prireditev, veliko se pogovarjajo med seboj in vedno se radi nasmejejo. Mladim, kot sem jaz in vsem mojim

vrstnikom, radi povedo, kako je bilo v času njihove mladosti, kako so živeli in ti nasveti nam bodo v življenju vedno prišli prav. Gospa Štefka mi je pokazala svojo sobo, kjer se počuti kot doma. Pokazala mi je tudi slike. Predstavila mi je svoje prijateljice, ki jih je spoznala v domu. Najraje od vsega pa se zabavajo in nam pripovedujejo šale. V domu je zelo prijetno. Upam, da ga bom še kdaj obiskala in spoznala še več prijetnih in nasmejanih ljudi.

ČLOVEK TAMARA HUSIČ, 8a

Vsak človek je zase svet,
vsak je zase lep.
Vsak ima svojo družino,
pa čeprav ni zraven nje.

Veliko ljudi se v
drugi kraj, državo preseli
ter tam spozna nove ljudi.
Z njimi novo življenjsko
pot odpira in nove
izkušnje pridobiva.

Na stare prijatelje
nikoli ne pozabi
in jih za vedno v
srcu ohrani.

Veliko ljudi v razne
domove zahaja
ter tudi tam življenje spoznava.
Človek ima svoj sijaj in svoje življenje,
s katerim se po novih poteh podaja
in z njim svoje najdražje obdaja.

ZLATKA CEPEC RECEPTORKA

Delo v recepciji sem pričela pred 10. leti. V tem času se je zgodilo veliko dogodkov, nekaj pa mi jih je ostalo v prav prijetnem spominu. Ne bom pozabila stanovalca, s katerim sva postala prava prijatelja. Gospod je velikokrat potreboval pomoč pri telefoniranju, pisanku ali prinašanju stvari iz trgovine, zato se je vsak dan oglasil na recepciji. Pogovarjala sva se o vsem mogočem, o njegovi družini, o njegovem življenju v tujini in njegovem delu, ki je bilo še posebej cenjeno in posebno. Bil je namreč slikar, pri pripravi prve razstave v domu sem mu pomagala pri naročilu okvirjev. Po nekaj letih življenja v domu se mu je zdravstveno stanje tako poslabšalo, da se ni mogel več oglasiti na recepciji, zato sem ga večkrat obiskala v sobi. Izmenjala sva tekoče informacije, prinesla pa sem tudi kakšen priboljšek. Gospod na žalost ni več v naši sredini, ostali pa so mi lepi spomini na najino druženje.

DELO Z OSKBOVANCI JANJA BOROVNIK

Naš dom stoji ob cesti, ki vodi v Črneče. Z vseh strani ga obdaja park s klopcami, ki nudijo okrovavancem in svojcem hladno senco v vročem poletju.

Dom deluje že 26 let, imamo kar nekaj oskrbovancev, ki so v domu nad 20 let. Povprečna starost je 80 let.

Pri delu z oskrbovanci vse službe v domu dobro sodelujemo in se dopolnjujemo, delavci si prizadevamo za dobro počutje stanovalcev. Vsi se trudimo, da bi jim bilo lepo, saj se zavedamo, da je to njihova zadnja selitev in da je njihovo počutje velikokrat odvisno od našega dela in pozitivnega razpoloženja.

Včasih je potreben je lep nasmeh, nežen objem, topel pogled in rahel dotik.

Dan je lepši, teden hitreje mine...

»Vedno se poskušam postaviti v kožo drugega. Če boli mene, verjetno boli tudi drugega.«

NAŠ IZLET, 4.8.2005 TONE SUŠNIK

Menda je Dom starostnikov prvič pripravil – vsaj piše ne kje- krajši izlet domskih oskrbovancev z vozički.

Pot je vodila proti Dravi. Niti ne vem, koliko nas je bilo – vsekakor dolga kolona. Pretežno so nas peljali z vozički. Dobre sestre in negovalke so nas previdno potiskale po poljski poti, med koruzo, ki je počasi zorela. Za »šoferke« je bila prava umetnost, da smo srečno pristali na cilju.

Mize in klopi so že čakale. Prijeten hlad nas je sprejel.. Prijatelj Jaroš – gospod kanonik, je bil najvišja »šarža« v tej čredi in morda najstarejši. Zrak mu je dobro del in je bil prijetno razpoložen. Pribernel je motoriziran »nahšub«. Na vsaki mizi so se znašli krožniki peciva in sadja. Seveda čaj ni manjkal. Krožniki so se praznili v zadovoljstvo prisotnih.

Po eni uri smo se vračali.Tak izlet odtehta marsikatero tableto. Ob povratku smo prav kavarniško srebali kavo. Samo časopis in cigareta sta še manjkala. To bi bila pa že baharija, mar ne?

Tako, izlet je zadovoljil vse – organizatorje, »motorno silo« sester in jasno, oskrbovance. Drugič na svodenje in HVALA!

SODELAVKI ZDENKI OB ODHODU V POKOJ MARIKA PAAR

Je čas, ki prinaša in čas, ki odnaša. Ne morem še prav dojeti, da se je končalo neko obdobje, ki sva ga skupaj prehodili od leta 1998. Ta čas je pravzaprav prehitro minil, ne da bi se zavedali njegove hitrosti in vrednosti.

Včasih si rečemo:« Če bi takrat vedela, zdaj tega ne bi rekla, tega ne bi tako naredila.« Nemogoče je popraviti, kar je bilo storjeno. Izgubljene priložnosti se ne bodo nikoli več vrnile. Toda izgubljene priložnosti niso nič, v primerjavi s tem, kar ti življenje ponuja sedaj. Počasi boš pozabila na službene skrbi in se posvetila čisto drugim stvarem, za katere ti je velikokrat zmanjkalo časa. Srčno želim, da se ti izpolnijo vse želje, tudi tiste tihe, skrite, zaklenjene v tvojem srcu. Ustavi se, posveti se predvsem sebi, tvojim najbližnjim in prisluhni tistim, majhnim, preprostim stvarem: nasmehom, toplim stiskom rok, iskrenim besedam itd., stvarem, ki naredijo čudeže in naredijo vsakdanje življenje tako zelo lepo in prijazno.

Veš, tesno mi je pri srcu, saj so se v vseh teh letih med nama stkale vezi prijateljstva, ki ostanejo za vedno. S tvojim odhodom ne bo ostala praznina samo v šivalnici. Veliko bodo izgubili tudi naši stanovalci, sodelavci, katerim si podarila delček sebe, svojega srca, svojo vedrino...

Želim ti obilo zdravja, osebne sreče, lepih trenutkov in prijetne spomine na vse pretekle, skupne dni.

GOSPA ZDENKA (NA SLIKI LEVO) NA PIKNIKU S STANOVALCI

ZGODBA, KI JIH JE MNOGO IDA CENTRIH

Rodila se je in bila ljubljena, kot je bilo v tistih težkih časih možno: starši so bili namreč preobremenjeni s fizičnim delom v gozdu in na planinski kmetiji pod Kopami. Bila je še sama otrok, ko je že morala negovati in varovati mlajša brata in sestri. Otroških iger in brezskrbnosti ni poznala. Kmalu sta starša dobila pomoč v gozdu, hlevu in pri kmečkih opravilih. Premraženi in utrujeni so se zvečer otroci vračali z dela domov. Šola ji je bila v užitek, čeprav so pešačili v solo dve uri na eno stran – poleti in pozimi.

Nastopila je njena zrela doba, omožila se je, a le kratko uživala v dvoje. Neusmiljena vojna ji je vzela moža in oba brata – najožje, s katerimi te veže trdna vez. Ostala je sama, z leto in pol staro hčerko; brez denarnih sredstev, s skromno streho nad glavo. Kako naprej? S trdno voljo, vztrajnostjo in s prepričanjem, da s hčerko mora preživeti, je šla naprej. Garala je, dan za dnem dvigovala težke vreče žita, ki ga je imela za okoliške kmete, phala ječmen in tako pretolkla vojno. Ker je bila nadarjena, je po vojni dokončala osnovno šolo in dobila službo.

Težka mladost, vojna, izguba najdražjih – vse to je pustilo sledi in posledice v njeni duši. Morala se je invalidsko upokojiti. A to obdobje, ko si rečeš: «Zdaj je najhujše za mano», je

tako zelo kratko. Ali pa nam brezskrbnejša in lepša leta našega življenja strašno bliskovito minejo?

Tako se je počasi začelo: pozabljanje sedanjih stvari, počasnost, pretirana zaskrbljenost, ko je kdo od nas šel od doma, prepričanje v njen prav, nespečnost ponoči in spanje podnevi, za založene stvari prepričanje, da so jih ukradli – značilnosti za začetek demence. Nato še padci, ki so občutno poslabšali zdravje. Nastopil je usodni trenutek – konec samostojnega življenja.

Zdaj je tu – v Koroškem domu starostnikov. Onemogla, priklenjena na posteljo. Tako je zožan njen življenjski prostor na minimum.

To je ena zgodba; takih je še mnogo, mnogo.

Ko se bližam domu, me stiska. Zdaj že ne več tako hudo, kot v začetku. Težko se sprijazniš z dejstvom, da je tvoj človek, ki ti je dal življenje, ti vseskozi stal ob strani in pomagal uspešno krmariti skozi življenjem da si lažje premagoval in premagal še tako, na videz včasih nepremostljive ovire; sedaj obležal na postelji, nemočen, popolnoma odvisen od drugih. Hkrati, pa me prevzema topel občutek, da je preskrbljena, na varnem in da ji je vsak trenutek nudena potrebna pomoč.

Ko stopim v avlo doma, se zamislim, koliko starostnikov tu preživila jesen življenja. Različnih življenjskih moči so še: nekateri čistijo (za svojo dušo) listje v okolici, drugi pomagajo v jedilnici ali se sprehajajo, kartajo, vsak ima v avli svoj stol. Včasih so vsi zasedeni, včasih nekateri prazni. Spoštljivo jih opazujem. Tako kot moja mama, nosi vsak od teh v sebi svojo zgodbo – takšno in drugačno. A zdaj so tu – vsi z istim ciljem: pričakajmo varno in mirno svoj konec.

S posebnim spoštovanjem opazujem uslužbence doma: «Ali nimajo v sebi poseben čut, sposobnost, pripravljenost do tega dela?» Ne mislim, da je manjvredno. Ne. Nasprotno. Meni se zdi izredno zahtevno, fizično in umsko. Vsak stanovalec je osebnost in zgodba zase, vsak ima svoje zahteve, včasih tudi ostre. Zaradi svoje bolezni nekateri ne znajo razsoditi ali ravnajo prav ali ne. Prepričani so zmeraj v svoj prav. Hvaležnosti ne znajo več pokazati. In osebje vse to razume. Ker ve, da je taka pač starost in ker imajo tudi znanje za delo. Predvsem pa značaj. Kje te še danes tako prijazno pozdravijo, ko stopiš noter? Zmeraj naletim na nasmejane obraze, zmeraj mi za mamo izpolnijo vsako željo, čeprav jih morajo v svojem delovnem času veliko oskrbeti.

Hvala vam za vsem kar dajete svojim stanovalcem. Želim vam še veliko neusahljive moči za delo v službi in družini za svoje.

V Črnečah je dom

Marinka Lamprecht

Slovar slovenskega knjižnega jezika opredeljuje dom kot prostor, kjer nekdo stalno živi, kot domačijo ali kot domačo hišo. V Črnečah je dom, kamor so nekateri prišli po temeljitem premisleku, nekatere so prepričali drugi in nekateri so preprosto morali priti, ker ni bilo druge izbire. In vendar je to dom za vse. Je dom, v katerem diši po sveže pripravljeni hrani, v katerem dihajo sveže očiščeni prostori in je predvsem dom prijaznih in ljubeznivih obrazov, besed, ki potolažijo in vzpodbudijo.

Z Domom sem na nek poseben način povezana že dolgo in eden od najbolj globoko zapisanih spominov je gotovo koncert angleških glasbenic, pevke in harfistke Marigold Verity ter pevke Shirlie Roden. Zvoki harfe in glasovi obeh pevk so vse prisotne povezali z nežno vezjo glasbe, ki ne potrebuje velikih besed, da v srca ljudi prinese čudovite iskre naklonjenosti, razumevanja in povezanosti.

Prijetno je bilo tudi druženje pod naslovom Dan ljubezni, za katerega je dal idejo gospod Mirko Zamernik. Na različnih delavnicah (Oblikovanje gline je vodila gospa Olga Emeršič, Zdravljenje z bioenergijo gospa Magdalena Kovač, Zdravilne moči dreves sem predstavila sama) so udeleženci doživljali prijeten popoldan, zanimiva srečanja in nova spoznanja. V lanskem letu je v Domu gostovala dr. Milena Plut-Podvršič. Iz bogate zakladnice svojega znanja je predstavila refleksno masažo stopal in dlani kot uspešno tehniko ohranjanja zdravja in krepitve organizma. V mesecu marcu letos bo imela gospa Plut v Domu dvodnevni tečaj refleksne masaže.

Naj omenim še obisk delegacije Društva upokojencev Slovenj Gradec v božično – novoletnem času. Obiskali smo občane Slovenj Gradca, ki živijo v Domu. Zaposleni v Koroškem domu starostnikov so se zelo potrudili in nas prijazno pospremili po oddelkih, hodnikih in stopniščih, kjer bi se sami gotovo izgubili.

To je samo nekaj bežnih utrinkov iz sodelovanja s Koroškim domom starostnikov. Verjamem in želim, da se bo takšno sodelovanje nadaljevalo in da bo bivanje oskrbovancev ter delo zaposlenih še naprej tako uspešno in prijazno. To je tudi način za premagovanje strahov in predsodkov zaradi odhoda v Dom. Kot sem zapisala na začetku: to je zares DOM in tako so mi pritrdili tudi znanci, ki že dalj časa živijo v Koroškem domu starostnikov v Črnejah.

Vsem stanovalcem, delavcem v Domu in zunanjim sodelavcem želim še naprej topel, svetel in prijazen dom.

SREČANJE S KARITAS MUTA MARIJA ŠTAHER

V četrtek, 8. decembra na dan največjega Marijinega praznika, smo imeli oskrbovanci doma Črneče čast, da so nas obiskali vsi člani Karitas.

Imeli smo v kapelici lepo sveto mašo in pridigo, najlepše pa je bilo petje. Bogato so nam obložili mize, nekatere pecivo sem videla in okusila prvič. Vse nepokretne so obiskali in jih obdarili, tudi z denarjem.

Štejem si v čast, da sem krajanka Mute. Prepričana sem, da drugi oskrbovanci niso deležni take pozornosti.

Sem v 82. letu starosti, tu živim že 11. leto. Sem srečna in zadovoljna. Ne morem opisati občutka, da od prelepega domačega kraja in njenih dobrih krajanov nisem pozabljena.

GOSPA ŠTAHER SEDI V SREDINI

NAPOVEDNIK DOGODKOV IN PRIREDITEV ZA LETO 2006

Na začetku leta je prav, da nekaj napišemo o tem, kaj se bo veselega in lepega dogajalo skozi leto 2006.

V reviji Moj drugi dom vam vse, ki ste bili tam ali pa ne, poročamo o prireditvah, ki so se zgodile. V tej prvi letošnji številki, bi vas radi še posebej opomnili na tistih nekaj najvažnejših, ki so pred nami v tem letu.

Še vedno bomo imeli vsak mesec sveto mašo, praznovali rojstne dni in vas vsak mesec izžrebali pet med tistimi, ki boste odgovorili na nagradno vprašanje.

V našem domu preko leta potekajo številne prireditve, ki pripomorejo k poživitvi kulturnega in družabnega življenja.

Od kulturnih programov planiramo pet odprtij likovnih razstav. Prvi bo v februarju ob kulturnem prazniku razstavljal slika Štefan Marflak; odprtja bodo sledila še v marcu, juniju, septembru in novembру.

Tradisionalno bomo zaplesali kot maske konec februarja.

V marcu in aprilu bodo prireditve posvečene materinskemu dnevnu, dnevu žena in prazniku Velike noči. Posebej velja tukaj opozoriti na koncert Shirley Roden, s katerim bomo obeležili mednarodni dan mladih prostovoljcev.

Veliko vaj in truda čaka mešani pevski zbor delavcev, za vas stanovalce in za vaše sorodnike v mesecu maju pripravlja samostojni koncert. Prav tako v maju bosta organizirana še izlet in piknik. Dogodivščin željni stanovalci in sorodniki bodo v juniju lahko dva dni taborili na domu Ajda v Libeličah, kar zna biti še posebej zanimivo. Konec istega meseca nas bo v poletje prebudil pihalni orkester.

Avgust bo tudi letos namenjen izletom prijateljskih skupin v domu, hkrati pa bomo z nestrpnostjo pričakovali 15. Srečanje s sorodniki, ki bo tradicionalno prvo soboto v septembru. Druženje domskih prijateljskih skupin se je lani izkazalo za izredno uspešno, zato se boste člani in po želji tudi drugi stanovalci ponovno skupaj veselili v začetku oktobra, sredi meseca bo ličkanje, v drugi polovici v Tednu vseživljenskega učenja, pa bodo organizirana razna predavanja, delavnice in prireditve.

Tudi v našem domu je november že v pričakovanju novega leta. Na delavnici bomo izdelovali čestitke in z njimi sorodnikom in prijateljem voščili za novo leto, v decembrski delavnici pa isto kot lani pekli pecivo za silvestrovjanje ob koncu leta. Seveda pa bo v decembru še veliko

drugih dogajanj, podobno kot vsako leto, ko k nam prihajajo razna društva. Pridne bo obiskal Miklavž, uživali bomo na božičnem koncertu ter imeli mašo na predvečer Božiča. In spet bo novo leto.

SPOMIN NA MLADA LETA ANTONIJA BUKOVEC

Ko vstaja svetla zarja,
se prebudim
in v daljavo jaz strmim.

Zakaj je težka glava
in vlažne še oči,
kaj v meni se dogaja
in srce – kaj teži?

Saj res, pri meni bil je on,
mi dal roko in rahlo,
rahlo me poljubil,
je na oko.

Skoz okno sveti mesec bledi,
on de na to: » Dekle, v oči me zdaj poglej,
prišel sem po slovo.«

Pogled njegov doseže me
iz teme in kadar oči govore,
usta naj molče.

Ko prebudiva se iz sanj
in spomni se na pot,
ki čaka ga prihodnji dan,
mudi se mu od tod.

Sedaj je v drugem kraju,
morda pozabil me,
A jaz le s spomini
tolažim si srce.

Saj govorilo mi srce
s poljubom je,
da srečna sem,
ker ljubi me.
On je odšel,
jaz sama tisti mah,
iskala sem uteho v solzah.

Ne daj starosti čas,
da mi usahne spomin lepe noči,
ne smej se mi dekletu,
ker to boli, boli...

KO TE POT TAKO UTRUDI, DA NE ZMOREŠ NITI KORAKA VEČ, SI RAVNO NA

POLOVICI POTI, KI SI JO SPOSOBEN PREHODITI.